

Bijlage 1: Vliegen naar de Maan

Er was eens... een pop, een poppenkastpop. Om precies te zijn een marionet. Een pop met touwtjes. Touwtjes aan zijn armen en benen en aan zijn hoofd. Zodat de poppenspeler hem goed kon bespelen. Iedere dag werd de pop bespeeld door de poppenspeler, die prachtige verhalen verzong voor de kinderen in zijn publiek. De pop vond het leuk om op te treden voor de kinderen. Maar soms kon de marionet er van dromen en er naar verlangen dat hij zelf de touwtjes in handen had. Dat hij zijn eigen avontuur zou mogen verzinnen.

Op een dag was de poppenspeler ziek. Oh jee! Zo dadelijk was er een voorstelling!

"We kunnen de kinderen toch niet teleurstellen?", dacht de pop, "ze hebben een kaartje gekocht en zich verheugd op de voorstelling! Wat nu?!"

Vanaf hier beelden de kinderen uit zoveel mogelijk uit.

De pop hing achter de poppenkast, waar hij altijd hing als er geen voorstelling was. Rechtop maar helemaal slap. Zijn hoofd slap naar beneden, zijn armen en benen ook. Hij dacht na. Heel hard na. "Ik kan het!", dacht hij ineens, "ik kan het zelf!... zelf bewegen... zelf een verhaal verzinnen..."

Hij concentreerde zich en bewoog langzaam zijn hoofd. Omhoog.

"Ik kan het", dacht de pop weer. En hij voelde zich trots. Hij keek voorzichtig naar rechts, naar links en naar beneden.

"En nu laat ik me vallen. Een, twee drie..."

De pop kwam los van het haakje waar hij aan hing en liet zich vallen.

Hij zakte als een slappe lappenpop in elkaar op de grond. "Oef! Au!"

Heel langzaam bewoog hij weer zijn hoofd omhoog, dan zijn rechterarm, vervolgens zijn linkerarm. Hij bewoog zijn benen en telde weer tot drie: "Eén, twee, drie!"

Hij ging rechtop staan. "Joepie!", dacht hij, "zie je wel. Ik kan het!"

Hij strekte zijn rechterarm uit boven zijn hoofd, daarna zijn linkerarm. Maakte zich lang. Hij gooide zijn rechterbeen in de lucht en zijn linkerbeen en maakte vervolgens van blijdschap een heleboel gekke bewegingen.

"En nu aan het werk", dacht hij, "Ik moet het poppentheater inklimmen met het trapje." Hij klom voorzichtig, treetje voor treetje, omhoog.

Het publiek kwam binnen. De kinderen gingen vol verwachting zitten. En nu gaat het beginnen, dacht de pop. Nu moet ik een verhaal verzinnen.

"Waar droom ik van? Wat zou ik het allerliefste willen...?"

Ineens wist hij het!

"Ik wil naar het mannetje in de maan! Die mooie volle maan met zijn aardige gezicht. Die in de poppenkast hangt aan een touwtje in de lucht met een lampje erin."

De pop zuchtte diep, hij was een beetje zenuwachtig. Oei wat was dat spannend. Zonder oefenen een voorstelling spelen. Hij deed de gordijntjes langzaam open. De kinderen in het publiek werden stil.

De pop keek naar het publiek en fluisterde: "Ik heb een droom, een wens. Ik vind de maan daar hoog in de lucht zo mooi, ik wil er naar toe. Maar hoe kan ik dat? Dat lukt me nooit!" De pop speelde dat hij verdrietig keek en liet zijn hoofd en schouders hangen. Opeens keek hij weer op. "Hebben jullie een idee?", vroeg hij aan het publiek. De kinderen begonnen te roepen:

"Ga op je tenen staan!" Maar het was niet hoog genoeg.

"Spring omhoog!" En de marionet sprong zo hoog mogelijk, maar het was niet hoog genoeg.

"Ga met een vliegend tapijt!" De marionet ging in kleermakerszit op het tapijt zitten en zweefde omhoog. Maar het was niet hoog genoeg.

"Neem de raket!"

De pop deed het deurtje van de raket open en kroop naar binnen. Daar zag hij een klein stoeltje. Hij ging erop zitten en hield zich goed vast. "10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1..." Hij werd achteruit in zijn stoel

gedrukt. En daar ging de raket. Omhoog. Zo hoog dat er geen zwaartekracht meer was. De pop maakte zich los uit zijn stoeltje en zweefde door het deurtje de raket uit. Alles ging in vertraging als bij slow motion. Hij maakte allemaal bewegingen zwevend in de grote ruimte. Hij zwom, fietste en zwaaide met zijn armen alsof hij kon vliegen. "Oh wat is dit fijn. Wat is dit leuk!" Hij zwaaide naar de maan. "Ik kom eraan!", riep hij.

Ineens voelde de marionet zich heel moe. Heel erg moe. Hij moest gapen, wreef in zijn ogen, maar kon ze niet meer open houden. Als een slappe pop zakte hij ineens. Hij kon nog net denken: "Wat als ik het allemaal maar gedroomd heb?" En hij viel in een diepe slaap.